

overhovedet kan skaffes den, for at den kan forbedres.

I denne Forbindelse vil jeg gerne sige, at den højtærede Landbrugsminister naturligvis har Ret i, at Kul vel nok er den allervigtigste Post med Hensyn til Valutaen, men jeg tror derimod ikke, han har helt Ret i, at Tørvne repræsenterer en Værdi, som kan udmaales paa den Maade, at man sætter 2 Tons Tørv lig med 1 Ton Kul; saa skal man i hvert Fald tale om daarlige Kul. Taler man om Kul af den Kvalitet, man fik før Krigen — jeg ved meget vel, at dem faar man vanskeligt fra England, men jeg ved, at man faar dem særdeles vel fra Amerika, og jeg tror nok, at det i hvert Fald i tekniske Krese er almindeligt at regne med den jævnt gode Kvalitet —, saa skal der $2\frac{1}{2}$ —3 Tons Tørv til at opveje 1 Ton Kul. Fra konservativ Side har vi forlængst haft Opmærksomheden henvendt paa Valutaspørgsmaalet. Vi har ment at kunne gavne vor Valuta gennem en Luksusbeskatning, og hver Gang der har været Lejlighed dertil ved Skattelovsbehandlinger, har vi stillet Forslag i saa Henseende, men det er jo en sørgelig Kendsgerning, at intet af de andre Partier har villet støtte os. Nu ved jeg meget vel, at det fra forskellig Side siges, at en Luksusbeskatning betyder saa lidt overfor Valutaspørgsmaalet. Ja, det er muligt, at den i den kommende Tid ikke vil betyde saa grumme meget, men jeg er vis paa, at den paa et givet Tidspunkt vilde have betydet ikke saa ganske lidt. Og hvad der for mig næsten er vigtigere, er det Moment af moralsk Betydning, som vilde ligge i en stærk Luksusbeskatning. Jeg nærer saaledes ingen Tvivl om, at det Utal af Automobile, som nu findes her i Landet, i høj Grad har medvirket til, at ogsaa andre Samfundsklasser end de, der bruger Automobile, har forhøjet deres Luksusforbrug, saa jeg vilde ønske, at man forlængst kunde have imødegaaet denne Luksusindførsel. Naar det ikke er sket, bærer samtlige 3 andre Partier Skylden derfor, idet vi fra konservativ Side Gang paa Gang har stillet Forslag i den Retning. Som allerede bemærket, er jeg klar over, at som det nu gaar med vor Valuta, kan det ikke blive ved, der maa meget snart gøres noget meget alvorligt, og jeg er ganske enig med det ærede Medlem Hr. Hauge i, at der maa gøres noget, som griber dybt ind i Befolkningens Sædvaner. Jeg beklager, at Partiet Venstre og dets Regering endnu ikke har fundet Anledning til at gøre noget alvorligt heroverfor, og det forekommer mig, at dette, at man lader det gaa, som det

bedst kan, er en meget alvorlig Anke mod den nuværende Regering, en Regering, som vi fra vor Side jo dog fornødtigvis ellers gerne vil yde den størst mulige Anerkendelse. Jeg haaber nu, at der snart maa ske noget i Valutaspørgsmaalet.

Inden jeg slutter, vil jeg gerne understrege, hvad der blev sagt af vort Partis Ordfører (Sporon-Fiedler), at med Hensyn til det finansielle maa Regeringen bære Hovedansvaret. Hvis vi gaar med til Lovforslaget — og jeg nærer ingen Tvivl om, at vi i det væsentligste gaar med dertil —, bærer vi naturligvis en Del af Ansvar, men jeg maa hævde, at Regeringen som den førende maa bære Hovedparten, og jeg maa sige, at jeg nærer nogen Angst for, at de opstillede Beregninger vil vise sig at blive meget ugunstige for Staten. Helt umuligt er det jo ikke, at der kan ske noget, saa at de ikke bliver det, men om man skal ønske, at det hele former sig saaledes, at det ikke bliver til Uheld for Statskassen, er jeg noget i Tvivl om. Dette bliver imidlertid et Spørgsmaal af en noget anden Natur.

Til Slut vil jeg gerne gøre nogle faa Bemærkninger om Særbeskatningen. Jeg opfatter hele Kornlovsspørgsmaalet som værende i Virkeligheden et prisregulerende Spørgsmaal for Landbruget. Derigennem at man sætter faste Priser paa visse Landbrugsprodukter, siger man jo til Landbruget, at det paa disse Punkter ikke maa tjene mere end saa og saa meget. Paa ganske tilsvarende Maade har man stillet sig overfor en Række andre Virksomheder (*Pinstруп*: Hvilke?). Det har man med Hensyn til Æl og Sukker og ikke saa faa andre Virksomheder; jeg tror ogsaa med Hensyn til Skotøj. Om nu disse Priser i det ene eller det andet Tilfælde ersatte mere rundeligt, kan jeg ikke udtale mig om, men at der i Realiteten er sket noget ganske tilsvarende, skulde jeg dog mene. Jeg kan derfor ikke se, at den højtærede Landbrugsminister har Ret i, at Landbruget som saadant mere end alle andre Erhverv, der reguleres for, bærer ekstraordinære Byrder. Jeg skulde f. Eks. mene, at navnlig et Erhverv som Grundejerne sandelig ogsaa bærer deres Part af Byrderne, hvis man anlægger det Synspunkt, at de forhindres i at tage hele den Fortjeneste, de vilde kunne faa, hvis der ikke blev grebet regulerende ind fra Statsmagtens Side. Altsaa, jeg maa hævde, at det, man, om jeg saa maa sige, her forlanger af Landbruget, fornødtigvis er en Byrde, men en Byrde af en Art, som ogsaa andre Erhverv maa bære.